

*Ömrü hayat ipine dizdim,
seni bekliyorum...*

BEYAZ ATLI

ROMAN

AHMED
GÜNBAZ
YILDIZ

BEYAZ ATLI
Ahmed Gnbay Yıldız

Roman

TİMAŞ YAYINLARI | 3056
Edebiyat Kitaplığı - Roman | 147

YAYIN YÖNETMENİ
İhsan Sönmez

REDAKSİYON
Mcellâ Ezgin

KAPAK FOTOĞRAFI
Andy & Michelle Kerry / Trevillion Images

KAPAK TASARIMI
Ravza Kızıltuğ

1. BASKI
Mart 2013, İstanbul

6. BASKI
Mayıs 2020, İstanbul

ISBN

ISBN: 978-605-08-0850-6

TİMAŞ YAYINLARI
Cağaloğlu, Alemdar Mahallesi,
Alaykşk Caddesi, No:5, Fatih/İstanbul
Telefon: (0212) 511 24 24

timas.com.tr

timas@timas.com.tr

   timasyayingrubu

Kltr Bakanlığı Yayıncılık
Sertifika No: 45587

BASKI VE CİLT
Sistem Matbaacılık
Yılanlı Ayazma Sok. No: 8
Davutpaşa-Topkapı/İstanbul
Telefon: (0212) 482 11 01
Matbaa Sertifika No:16086

YAYIN HAKLARI

© Eserin her hakkı anlaşmalı olarak
Timaş Basım Ticaret ve Sanayi Anonim Şirketi'ne aittir.
İzinsiz yayımlanamaz. Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

Sır Söyleten

“Rüyada sınır yok, hayalde hudut.
Bir küheylan taydır gönülde umut.
Ne fikir izafi, ne ilim somut.
Buluta yağmaktan öteye yol var.”

Beş on adım ilerisinde karşılıklı duran, köyün kültür mirası iki konağa kilitlenmişti bakışları. Gönlü, zirvesi bulutlarla kucaklaşan dağın doruklarında kanat çırpın güvercinler gibiydi. Belli ki ruhunu lime lime eden acıların kuşatmasındaydı düşüncesi. “Dokunamadığın hayallerin kanatlarına umut bağlayamazsın, çünkü onlar, gözlerini açtığı anda elinden kayıp gidecek,” diyen duygularına düşmandı. Şafak, karşısında durduğu köyün tarihine anlamlı notlar düşen ihtişamlı konakların hüznüne kaptırmıştı kendini. Yüreği bir hüsrân mahşerini andırıyordu. Her sabah, bir mağlubiyet dağı oluşuyordu umutlarında. Yüzakı olan geleneklerinden koparılmış ve geçmişine ihanet etmiş olmanın utancını yaşayan o konaklar... Üzerlerine paslı kilitler vurulmuş o konakları seyrederken, göğün burçlarını aydınlatan bakışları bulutlandı Şafak'ın. Göksu köyü sessizdi bugün. Yârân Odaları adı verilen konakların etrafında kimseler yoktu. Konakların az ötesinden akıp giden Göksu Deresi'nin şırıltıları hüznünlü bir ninni gibi ulaşıyordu kulaklarına. Kirpiklerinden yaşlar döküldü ya-

naklarına. Geçmişine yas tutan konakların kederinden daha katmerliydi yüreğindeki acı.

Bu esnada kendinden birkaç adım uzakta duran yaşlı kadının varlığından habersizdi Şafak. Köyün en hatırlı kimsesiydi o kadın. Geçmişte, köyün hanımlarına ve genç kızlarına hayata karşı nasıl durmaları gerektiğini anlatan bir abideydi. Nihayet kendisine bir nefes kadar yaklaşır durunca Şafak fark edebildi onu. Ciğerlerini çürüten, güçlü ve keder yüklü bir soluklanışı vardı Şafak'ın. Kendini hüznün sessizliğine kaptırmıştı, gönlü dardaydı konakları seyredirken. Bu kadın, aynı zamanda Şafak'ın babasının teyzesiydi, köylünün de Bahar Ana'sıydı. Bahar Ana, Şafak'a önce sessizce yaklaştı. Titreyen parmaklarıyla sildi gözyaşlarını. Bahar Ana, Şafak'ın gözlerine derin derin baktı. Daha sonra hazin bir havayla bozdu sessizliği:

“Bu konakların yası senden başka kimseyi incitmez mi divane çocuk?”

Şafak, buhur kazanı gibi kaynayan gözlerini Bahar Ana'ya çevirdi, acı bir yutkunuşla toparlandı. “Dedem ve sen,” dedi Şafak, “keşke bu konakların geçmişini bana anlatmasaydınız. Bu konakların bir gün eski günlerine dönebilmesi, vazgeçemediğim bir sevda oldu benim için Bahar Ana.”

“Zor!” dedi Bahar Ana, “Seni sevenler, başkalarının korkusu yüzünden, karşılaştığınız her yerde yollarını değiştirir. Yalnız birisin oğul! Düşmanlarınsa kavi. Baş edemezsin onlarla.”

Şafak, keskin baktı Bahar Ana'nın gözlerine. Ellerini sıkı sıkı tuttu yaşlı kadının.

“Bahar Ana, otursana biraz. Bu konakların hikâyesi hep güç verir bana. ‘İdeali olmayan adam ne işe yarar?’ demez misin sen? ‘İnsanlar dünyaya iz bırakmak için gelir, aksi hâlde ot gibi yaşar, saman gibi giderler,’ diyen sen değil

miydin Bahar Ana? Annemi, seni ve bu konakların geçmişini hayal ettikçe anlam kazanıyor yaşamaya çalıştığım hayat. Tüm bunları senin anlattıklarınla şekillendiriyorum gözlerimin önünde. Kına gecelerindeki ilahiler; köyün kadınları, kızları konakta toplanmış, annem kitap okuyor onlara, yorumu ihtiyaç duyduğu yerleri de sana soruyor.”

Bahar Ana, Şafak'ı kıramayıp oturmuştu toprağın üzerine, konakların üzerinde hazin bir seyir tutturmuştu. İkiz konakları karşılıklarına almışlardı.

“Bu gördüğün konaklar var ya oğul? İlim, irfan yuvasıydı seneler önce. Sağda duran bina, köyün kadınları ve kızları için hizmet verirdi. Sol taraftaki de köyün delikanlıları ve hatırlı yetişkinleri içindi. Bazen kız kıza aynı katta toplanılır, dersler yapılırdı; Kur'an okunurdu, bilenler bilmeyenlere öğretmenlik ederdi. Erkekler için de aynısı geçerliydi. Köyün imamı ve muallimi, erkeklere, daha çok da gençlere sohbet düzenlerdi. Kadınlar için ben, annen ve köyün hanım öğretmeni görev yapıyorduk. O zamanlar köyde kitap okuma yarışı yapılırdı. Genç kızlara, ‘Nasıl anne olunur, nasıl iyi bir eş olunur, çocuk nasıl yetiştirilir?’ gibi önemli konularda eğitim verilir, geleceğin anneleri hayata hazırlanırdı. Erkekler de aynı şekilde, büyükleri tarafından bilinçlendirilirdi. Kadınlara ayrı erkeklere ayrı velime yemeği verilirdi. Bayram sofraları çeşnilerle kurulus, civar köylerden misafirler ağırlandı bu konaklarda. Şimdi ise eski levhalar ve paslı kilitler kaldı sadece. Yârân Odaları... Huzurun yeriye Göksu. Parmakla gösterilirdi her yerde. Babanla başladı bozgun. En sonunda, bu konakları geçmişine hasret bırakan işlerde kullanmak için düşman olanlar dost oldu. Meydan okumaların da bir sonu vardır oğul. Yalnızsın. Baban bile sana düşman. Bütün bunlar seni hiç düşündürmez mi?”

Hacı Osman'ın Konağı

Gün ortasıydı, ama yeryüzü karanlıkların kucacağına düşmüştü sanki. Bulutlar inadına koyulaşmıştı. Matem havasındaydı her yer. Önce cılız bir rüzgâr, bulutlardan çaldığı çisentileri savurdu gökyüzünde. Sonra biraz daha hoyratlaşıp pencerelerde, çatılarda ıslık çalarak velvele koparmaya başladı. Göksu köyü, boşaltılmış bir yer gibi görünüyordu. Kimseler yoktu sokakta.

Şafak, konaktaki odasına çekilip kapısını kapamıştı, pencerenin buharlaşan camından dışarıyı seyrediyordu. Henüz hayatının baharında, başında kavak yelleri esen yağız bir delikanlıydı o. Yirmisine yeni basmıştı. İdealleri, akranlarına göre ulaşılamayacak hayalleri vardı. Koca köyde yapayalnızdı. Dahası herkesin gözünde büyütüp kıskandığı çok farklı bir delikanlıydı o. Doğup büyüdüğü bu köyden uzaklara gitmesine sayılı günler kalmıştı. Dedesinin sözünden çıkmamış, onun isteği üzerine İstanbul Üniversitesi Ziraat Fakültesi'ni tutturana kadar çabalamıştı. Üniversite hayatına iki yıl ara vermişti bu yüzden. Emsalleri yolu yarılamış, o ise kaydını yeni yaptırmıştı. Fakat gecikmiş olsa da ideale yürümeyi başarmıştı. Bugün yine efkâr tütüyordu gözleri. Odanın kapısını kilitlemiş, "sırdaşım" dediği defterini oturduğu sedirin üzerine koymuştu. Kalem elindeydi. Yine o bitip tükenmek bilmeyen, firari duygu-

larını yazacaktı anlaşılın. Sedirin üzerindeki defteri usulca önüne çekti. Dünyayı tutuşturacak kadar güçlü, amansız bir soluk indirdi ciğerlerine ve az önce yüreğinden sökülüp sayfanın üzerine işlediği satırlara indirdi bakışlarını. En son sayfadaki satırları yeniden okudu. Dışarıda başlayan sağanaktan daha şiddetliydi kirpiklerinden şakaklarına yuvarlanan damlacıklar. Çilenin çekilmez yükü satırlarına sinmişti ve cümlelerin feryadı yeniden dağlıyordu yüreğini. Bu defterdeki yazı silsilesi daha çok bir sırtname gibiydi onun için. Sadece kendisinin bildiği ve hiç kimsenin haberdar olamayacağı bir şeydi sayfalarla arasındaki dostluk. Sevincini, kıvancını, acılarını, zaman zaman gücüne gitmişlikleri gerçek yüzleriyle işliyordu sayfalara. Bir kalemi, bir de sayfalar haberdardı içindeki acılardan. Dışarıdaki fırtınanın beteri kopmuştu duygularında. Kendi yazdıklarını okurken ağlıyordu. Sayfanın üzerine düşüp harfleri karmaşa hâline getiren gözyaşlarına rağmen yazdıklarını okumayı sürdürüyordu Şafak. Okudukça hazin bir ses tonuyla yankılanıyordu cümleler kulaklarında:

“Siz hiç ömür boyu kurduğunuz hayallerin sizi canevinizden vurduğuna şahit oldunuz mu? Ben her gün aynı hayallerle canevimden hunharca vurularak yaşadım. Hayallerim insanlardan, insanlarsa hayallerimden daha acımasız. Sır vermedi hiç kimse. Bilenler, bilerek sustular. Annem için yürüdüğüm yolların hepsi önüme yalancı adresler olarak çıktı. Anne, diye seslenen çocukları kıskandım hep. Onu tanıyamadan, beni anamın kucağından çaldılar. ‘Namus,’ dediler, ‘Tuzaktı,’ diyenler oldu. Daha da fenası çoğu kişi ‘Aşk yüzünden,’ dedi onun ardından. Bu sözler acıttı ve inafsızca kanattı yüreğimi.

‘Gülce’nin kalbine uzanan bir el, onu çocuğundan ve yuvasından çekip aldı. Aşk, bilinmez adremlere düşürdü

onu,' dediler. Babam, sevilmeyen, herkesin kınadığı, hayatta gerçek tek dostunun olmadığı söylenen bir adam... Annem bir başkası ile evlenirken, kına gecesinden kaçırmış babam onu. 'Gülce, eski nişanlısına âşıktı. Ziya, Gülce'ye göre bir eş değildi. Gülce, kalbinin sesini dinledi ve sonunda aşkı tercih etti. Ne bir ses ne bir haber, ne gören ne de bilen oldu onları yıllardır. Küçücük bir çocuğu başka kucaklara bırakıp sır oldu, kayıplara karıştı iki âşık.'

İşte böyle sır ortağım. Bu sözler soluklandıkça hançerlendi kalbim. Gönlümü senin sayfalarına, bir de dedeme açtım. Gönül yaralarımı sen biliyorsun. Kalbimin en ücra dehlizlerinden firar eden mahremlerimin sadece sana kaçmasına müsaade ettim. Beni sadece sen tanıyorsun. Senin sayfaların en sadık dostum. Kalem dilim, mürekkep kanım oldu sayfalarına duygularımı yazarken. Hüznümün, sevincimin ortağı, sırf sana açıldım. Sakın sırrımı başkalarına faş etme!"

***

Dışarıdaki fırtına dindi. Güneş, koyu bulutların çekilmesinin ardından dünyaya yeniden şefkatli gülücükler yağdırmaya başladı. Çocuklar, yeniden sokağa koşup oyunlar kurdu. Kelebekler uçtu yeniden. Kuşlar, ağaçların dallarını paylaştı.

Şafak, defterini elinden bırakıp sokağa çevirdi gözlerini. Selman Ağa'nın hizmetkârı Bahri'nin on iki yaşlarındaki oğlu Can'ın koşarak konağın bahçesinden içeri daldığını gördü. Defterini kapatıp aceleci hareketlerle sedirin altına sakladı ve dışarı fırladı. Can'ı çok severdi Şafak. Merdivenlerden hızlı adımlarla indi konağın önüne. Kapı önünde göz göze geldiklerinde Can, Şafak'ı fark edip durdu. Şafak, elini Can'ın saçlarında gezdirdi ve sordu:

“Can, ne bu telaş?”

Soluk soluğaydı konuşurken Can, “Şey, seni çağırıyorlar da onun için koşup geldim,” dedi.

“Kim?” dedi ve sustu Şafak.

Can, “Selman Ağa'nın oğlu Dilaver gelmiş İstanbul'dan. Mahmut Ağa'nın oğlu Rıfkı da var yanında. Sır söyleten ağacının dibinde bekliyorlar seni,” dedi.

Şafak, Can'ın gözlerinin içine baktı.

“Neden beklediklerini de söylediler mi sana?”

“Söylediler. ‘Haber ver, buraya gelsin. Sır söyleten ağacının dibinde, üzerinde yakıştıрма duran Köroğlu unvanını sileceğim onun. Yüreği yeterse gelsin!’ dediler senin için.”

Elini Can'ın saçından çekti. Tam adımlarını hazırladığı an, babaannesinin sesi durdurdu Şafak'ı. Asya Ana'nın tereddüt çizgileriyle karışmış çehresi gergindi.

“Şafak! Nereye böyle?”

Şafak, babaannesinden gerçeği saklamak istedi önce. Ama oldukça zorlandı bunu yaparken.

“Canım sıkıldı içeride babaanne. Biraz dolaşmak istedim.”

İkna olmamıştı Asya Ana. “Cano, durup dururken gelmez bu kapıya!” dedi torununa.

Can, Şafak'a fırsat tanımadan cevapladı Asya Ana'yı:

“Asya Ana, Selman Aşam'ın oğlu Dilo geldi İstanbul'dan. O çağırıdı Şafak Abimi... ‘Sır söyletenin altına gelsin, sahte Köroğlu unvanını alayım üzerinden,’ dedi.”

Asya, Şafak'ı hışımla yakaladı bileğinden. Sert, keskin baktı gözlerine. Ses tonu oldukça yüksekti:

“Gitmiyorsun! Şunun şurasında birkaç günlük vaktin kaldı köyden ayrılmak için. Bulaşmayacaksın o soysuzlara.”

Asya Ana'nın sesi konağın üst katında oturan Hacı Osman'a kadar gitmişti. Evin çalışan çifti Hidayet ve eşi Sultan, sesi duyup kapının önüne koşmuşlardı. Hacı Osman, bastonundan destek alarak oturduğu yerden kalkmıştı. Kuşku onun da suratında derin izler bırakmıştı.

Asya, torununu bırakmıyordu.

“Dedeni üzme, şu günlerde yine çok huzursuz, gitme oğul!”

Şafak kararlıydı. Yine de üzmemek istemeyen bir üslubu vardı babaannesine meramını anlatırken:

“Babaanne lütfen! Sana söz veriyorum, mecbur bırakmazlarsa bulaşmam.”

Hidayet ve eşi sessiz bir seyir içindeydi babaanne ve torununu dinlerken. Şafak, Asya'nın parmaklarının arasında sıkışan kolunu, onu incitmeden kurtarıp istikametini çoktan çizmişti. Babaanne rahat değildi. Şafak'ın peşinden gitmek için hazırlanan Can'ın koluna yapışmıştı bu defa. Ona tedirgin bir sesle yapması gerekenleri sıralıyordu:

“Cano, sen kahveye koş. Şafak'ın babası da oradadır. Selman Ağa'ya ve Mahmut'a söyle, durup dururken alevlenmesin ortalık. Şafak birkaç güne kadar gidiyor. İlişmesinler ona. 'Asya Ana söyledi,' de onlara. Koş, durma!”

Yaşlı kadının gözleri Şafak'ın üzerindeydi. Can koşup gittikten sonra, Hidayet'e dönüp kesin bir emir verdi:

“Hidayet, sen de durma karşımda öyle. Takip et onu. Giderayak bulaşmasın onlara.”

Köy kahvesi tıklım tıklımdı. Az önce yağan yağmur, köyün erkeklerini orada toplamıştı. Can, kahveye hızla

daldı. Selman Ağa, Mahmut Ağa ve Şafak'ın babası İsyancı Ziya, aynı masada buluşmuştu. Can yüksek sesle, adeta haykırırcasına iletliyordu Asya Ana'nın söylediklerini. Heyecanlıydı. Nefesi daralıyordu konuşurken:

“Dilaver Aşam, Köroğlu'nu çağırdı sır söyleten ağacının dibine. Hesaplaşacaklarmış. ‘Köroğlu unvanını soyacağım bugün onun üstünden!’” dedi.

Selman, elindeki çay bardağını masanın üzerine sertçe bırakırken, karşısında oturan Ziya'nın suratına kahırlı baktı.

“Kurtulamadık bir türlü senin şu sahte Köroğlu'ndan Ziya!”

İsyancı Ziya, Selman'ın gözlerinde umursamayan bir bakış bıraktı ve mırıldandı:

“Duydun, meydan okuyan senin oğlun!”

Selman öfkesini dindiremedi ayağa fırlarken.

“Sana bir an önce def et başından şunu, demedik mi biz?”

Ziya, gamsız ve soğukkanlıydı.

“Gidiyor işte, az daha sabretse ya oğulların.”

Selman'ın karşı masada oturan oğlu, Mahmut Ağa'nın damadı Baki, konuşulanları duydu ve kahve bir anda ayaklanıp hızlı bir şekilde boşaltıldı. Seyir ve macera kaçınılmaz bir tutkuydu bu köyde. Neler olacağını merakı, duyanları sır söyleten ağacının altında buluşturacaktı birazdan. Hacı Osman, güçlükle çıktı kapı önüne. Derin bir endişenin çizgileri derinleşti yüzünde eşi Asya'ya bakarken. Karşı komşuları Meral vardı kapının önünde ve Şafak yaşlarındaki çocuk ruhlu abisi Alibey. Alibey, beş yaşlarında bir zekâya sahip, zararsız, sevimli, meczupluğun ona verdiği akılla sözünü esirgmeden konuşan bir delikanlıydı. Selman Ağa ile amcazade olmalarına rağmen, her hadisede Şafak'ı des-

teklerdi ve akrabalarından sürekli azar işitirdi. “O benim en iyi arkadaşım!” derdi Şafak için. Yârân Odaları’nda içki içilip köçek oynatıldığında, geleneğin anılarını kirletenlere, oraların özüne aykırı işler yaptıkları için tabancalı tüfekli baskınlar verirdi Şafak. Tek alkışlayanı Alibey olurdu işin sonunda. Başkaları, doğruları söylemeye korkardı. Her defasında Şafak’ın zaferini alkışlarıyla kutlayan tek adam Alibey olurdu. Ağaların hezimetini, zamanı geldiğinde çocuksu sözlerle, alay edercesine ve cesurca yüzlerine vururdu. Meral, kapı önünden sır söyleten ağacının bulunduğu mekâna doğru koşuşturan insanları seyrederken, abisi Alibey’e bakıp alaylı bir şekilde mırıldanıyordu:

“En iyi arkadaşın şimdi belasını buldu.”

Alibey tepkili bakıyordu kardeşine. Neden sonra, aklı başına gelip kalabalığın aktığı yere doğru çeviriyordu gözlerini. Şaşkın ve anlamsızdı bakışları. Anlaşılan, o küçücük aklı, hadisenin sırrını henüz çözememişti. Neden sonra kardeşinin söylediklerini anlıyordu. Meseleyi geç de olsa algılamış olmanın tavrı vardı gözlerinde. Kapının eşliğine oturmuştu Alibey. Durgunlaştı, insanların sır söyleten ağacına doğru akın akın koşuşunu seyretti. Gözlerini kısmış, mahmur bakıyordu. Köyde kavga olur da Alibey olmaz mıydı hiç! Kalabalıkla birlikte koşuştururken Alibey düşmüştü Cano’nun aklına. Adımların yönünü hızla çevirdi Alibeyler’in oturduğu konağa. Alibey, kapının önündeydi. Daha yeni yeni zihninde uyanışlar başlamıştı. Kimse boş yere sır söyleten ağacının dibine doğru koşturmazdı. Hareketlenmeden önce Cano’nun yaklaştığını gördü. Heyecan zirvedeydi Cano ile göz göze geldiklerinde.

“Neden koşuyor herkes?”

Cano, önce Meral'e keskin baktı. Sonra onun da duyacağı şekilde yükseltti sesini:

“Selman Ağa'nın Dilo meydan okudu Şafak Abi'ye. Bugün onun üzerindeki Koroğlu lakabını soyup alacakmış ondan, öyle dedi.”

Meral, alaylı bir sesle ulaştı abisine:

“Az sonra en iyi arkadaşın ne hâle gelecek, gidelim de kendi gözlerinle gör, ne dersin?”

Alibey, kardeşine aldırış etmeden şahlandı. Hem koştu hem de çocuksu bir lisanla haykırdı.

“Haydi gel, sen de bak akıllım! Benim arkadaşım Dilo'yu nasıl da benzetecek!”

Hacı Osman, konağın önünde durmuş, sır söyleten ağacının bulunduğu çizgiye doğru koşan meraklı insanlara bakıyordu. Bastonunu yere çivilercesine bastırdı. Bastonun demir ucu toprağa saplandı. Asya, eşinin öfkesine bakıp bağırdı:

“Ona sen yüz verdin hep! Şimdi neler olabileceğini de hesaba kattın mı bari?”

Hacı Osman, Asya'yı cevaplarırken yüzüne bile bakmadı:

“Ben ona sadece, ‘Haksızlıklara boyun eğme!’ diye öğüt verdim hanım. Ya sen Ziya için ne yaptın? Onun hatalarını şefkatinle ödüllendirdin. Sırası değil bunların şimdi. Sen Hidayet nerede, ondan haber ver bana.”

“Onu Şafak'ın peşinden gönderdim.”

Asya'dan duyduklarıyla hareketlendi Hacı Osman. Bastonundan destek alarak açtı adımlarını. “Bu yaşımda bile torunumu kimseye ezdirmem!” diyordu kalabalığın aktığı

yere doğru hızlanırken. Asya bırakmadı eşini. O da Hacı Osman'ın peşindeydi.

Sır söyleten ağacının altında Dilo ve Mahmut Ağa'nın oğlu Rıfki vardı. Şafak'ın sır söyletene yaklaştığını gördüler önce. Birbirlerine gururla baktı iki arkadaş. Karşılıklı zafer işareti verdiler birbirlerine. Çehrelerini kuşatan tebessümle gözlerindeki pırıltılar eşlik etti paylaşılan gurura. Gözler Şafak'ın üzerindeydi. Önce usulca tabancasını yokladı. Belli ki tuzak olabilir kuşkusunu taşıyordu. Keskin bakışlarını Dilaver'in ve Rıfki'nin üzerinden çekmeden, gözlerini kırpmadan yaklaştı onlara. Arada belli bir mesafe kaldığında durdurdu adımlarını. Dilaver ve Rıfki'nin kendilerinden çok emin ve soğukkanlı olduklarına inanamadı. Onlar çocukluk günlerinden beri Şafak'a yaklaşamazlar ve ondan korkarlardı. Daha kalabalık gelirlerdi Şafak'ın üzerine ve her defasında umduklarını bulamadan, mazeretler uydurarak, buruk moralle uzaklaşırlardı yanından. Bugün öyle olmadı. Dilaver, hatta Rıfki bile kendinden oldukça emin ve rahat görünüyordu. Şafak, manidar baktı onlara. Dilaver'in gözlerinde bıraktı alevli bakışlarını ve sordu:

“Neden çağırдын beni buraya?”

İki arkadaş gururla baktı. Dilaver, göğsünü kabartıp kibrin pırıltılarıyla süzdü Şafak'ı.

“Cano söylemedi mi sebebini? Bu ağacın bir mazisi var aslanım. Burası, saklanan sırların açığa vurulduğu yer. İnsanların öteki yüzlerinin pazar edildiği ve dışa vurulduğu, bu köyün tarihine silinmeyen notların düştüğü yer.”

Öfkelenmişti Şafak.

“Benim sizler gibi öteki yüzüm yok. O daha çok babanızın ve sizin özelliğiniz.”

Dilaver bozuldu duyduklarına. Rıfkı gözlerine baktı kahramanının.

“Babalarımızı katma!” diye öfkeleni Dilaver, “Karşında ben varım. Seni, üzerine hiç yakışmayan unvanından soymak için çağırdım bu ağacın altına.”

Şafak, hayret içindeydi, “İstanbul yüreklendirmiş seni,” diyordu. “Daha önce üçünüz beşiniz yol keser, dayak yer, giderdiniz. Şimdi ne değişti ki meydan okuyorsun tek başına?”

Dilaver, “Yüreğin yetiyorsa işte meydan!” diyordu. “Geçmişteki günler geçmişte kaldı. Şimdi bedelini ödeyecek, üzerinde iğreti duran o Köroğlu lakabını soyunup gideceksin bu ağacın altında.”

Hukuk okuyan, hatta söylenenlere göre son sınıfta olan bir gençti Dilaver. Şafak’tan iki yaş büyüktü. Hukuk adamı olma yolundaki muhatabının cahilce sergilediği tavrını yadırgamıştı Şafak. İlimli bir üslup seçti önce, maceraya fırsat vermemekti niyeti.

“Köyde çok az vaktim kaldı. Kavga gürültü istemiyorum. Bizler okumuş insanlarız. Barış gönüllüsü ve haksızlıklara karşı direnen insanlar olmalıyız. Kavgalar neyi halletti ki şimdiye kadar?”

Şafak’ın kulaklarına kalabalığın ayak sesleri geliyordu. Hidayet belirmişti yanında ilk olarak. Heyecanlıydı, kısık bir sesle uyarıyordu onu:

“Bu bir tuzak. Kahve boşaldı. Köy buraya doğru akın edip gelmekte. Dikkatli ol, oyuna gelme sakın.”

Dedesı kadar sevdiği bir adamdı Hidayet. O, dedesi için de Şafak için de yanlarında çalışan biri değil, kan bağı olan biri gibi kendilerine yakın hissettikleri, sırlarını pay-

laştıkları, haksızlıklara birlikte göğüs gerdikleri adamdı. Şafak, kaçamak baktı Hidayet'in gözlerine, "Yanımdan ayrılma ve sakın korkma," dedi ona. Ağacın dibine doğru koşanların heyecanlarını seyretti kaçamak bakışlarla. Sır söyleten ağacı, Dilaver ve Rıfkı, sel olup akışa geçen köylü, kadın kız, çoluk çocuk kaynaşan bir halka oluşturuyordu Şafak'ın tam karşısında. Hidayet, Şafak'ın yanı başındaydı ve eli, kavradığı tabancanın üzerindeydi. Herkesi şaşkına çeviren bir tavır takınmıştı Şafak. Tabancasını açığa çıkarıp parmağını tetiğin üzerine kondurmuştu. Gür bir ses, fırtınalar koparıyordu duyanların yüreğinde:

"Durun! Kimse daha fazla yaklaşmasın ağaca!"

***

Mahşer yerine dönmüştü sır söyleten ağacının çevresi. Bu ses herkesi durdurdu. Dilaver ve Rıfkı kaldı ağacın duldasında. Biraz ilerilerinde Hidayet ve Şafak vardı. Baki, Selman, Mahmut Ağa ve hemen yanlarında da Şafak'ın babası vardı. Baki, elini silahına atınca Şafak'ın gözleri parlıyor ve diğer elinin işaret parmağını üzerinde tutarak haykırıyordu:

"Çek elini oradan! Hiç şakam yok!"

Selman kurnaz adamdı. Oğlunun kabza üzerinde duran elini çekip mırıldandı:

"Yangına körükle gidilmez, her şeyin bir zamanı vardır, unuttun mu?"

Öfkeli bir soluk indirdi ciğerlerine Selman'ın büyük oğlu Baki. Şafak'ın babasının gözleriyle buluştu Selman. Konuştuklarını duyduğunu fark edip çıkıştı:

"Şu sahte Köroğlu lakabıyla anılan oğluna sahip çıkmadın Ziya!" diyordu.

Hacı Osman ve Asya Ana gelmişti Şafak'ın yakınına. Şafak, geldiklerini fark edip onları da ikaz etti:

“Dede, babaanne, siz de orada bekleyin. Sakın ola yaklaşmayın buraya!”

Dedesi, torununu en iyi tanıyan kişiydi. Durdu ve Asya'yı da elinin tersi ile engelledi. Selman Ağa, işin şaka olmadığını farkındaydı. Her çaresiz kalışında başvurduğu tavrını sergiledi yine:

“Duydum ki gidiyormuşsun, doğrusu gerek yoktu bu maceraya!” diyor ve ekliyordu, “Baban yanımızda, biz barıştık. Köy huzurlu yaşasın diye ne dediyse yaptık. Söyler misin, parmağın tetikte daha ne istiyorsun bizden?”

Herkes dinliyordu onları. Selman Ağa ile Şafak'ın üzerindeydi kalabalığın gözleri. Şafak'ın sesi kahırlı ve azamet doluydu:

“Ben macera arayan biri değilim Selman Ağa. Bunu ağacın altında duran oğluna sor. ‘Neden meydan okuyup sır söyleten ağacının dibine çağırdın?’ diye oğluna sor.”

Dilaver, böbürlenmiş bir sesle ulaştı babasına:

“Herkes rahat olsun baba. Bu defa meydan okuyan o değil, bendim!”

Kalabalığın bakışlarında şaşkınlık vardı. Selman'ın içine sığmayan sevinci yansıdı yüzüne. “Neden?” diye sordu oğluna, “Sen okumuş adamsın. Avukat olacaksın seneye. Kavga neyine senin? Madem meydan okudun, sebebini söyle ki herkes duysun.”

Dilo, okşanan gururunu yücelere çekti kalabalığı süzerken:

“Baba,” dedi, “o sahte Köroğlu'nun üzerindeki yakıştırma ismi, bu ağacın altında, herkesin gözleri önünde soymak için

tam iki yıl bilendim ve yemin ettim. Müsaade et, silahsız ve bıçaksız, yüreği yeterse dövüşmek istiyorum onunla. Bu sahte kahramana, herkesin gözleri önünde haddini bildirmezsem, başım dik, alnım açık gezip yürüyemem bu köyde!”

Mahmut Ağa, dudak büktü Baki'nin gözlerine bakıp.

“Ne dersin damat, Dilo'nun aklı başında mı sence?”

Ziya'nın duymaması için kısmıştı sesini Baki:

“Bilmem, kendine güvenmese meydan okumazdı,” dedi ve sustu.

Göksu köyünün hatırı sayılır kadını koşuyordu kalabalığa; Bahar Ana'ydı o. Bahar Ana, köyde sözü dinlenen bir kadındı. Şafak'ın babaannesinin ablası, Selman'ın genç yaşta ölen amcasının hanımıydı. Çocuksuz, tek başına bir kadındı. Selman Ağa ile Hacı Osman'ın aileleri arasındaki öfkeyi dindirmek için çaba harcayan, otoriter biriydi Bahar Ana. Hacı Osman bile onu sayar, ona danışır ve o konuşurken susardı. Selman, herkesin duyacağı bir sesle sordu oğlu Dilo'ya:

“Tabancasız, bıçaksız, öyle mi?”

Dilo, “Öyle işte!” diyordu babasına, “Dedim ya baba, herkesin gözleri önünde, kendisine yakıştıramadığım o adı alacağım üzerinden. Başka bir düşüncem de yok. Baksın herkes. Üzerimde ne tabanca var ne de bıçak.”

Dilo ceketini soyunup attı sır söyleten ağacının dibine ve kollarını kaldırdı. “Yüreği yetiyorsa delikanlıca gelsin!” dedi ve meydanda efe dönüşüyle savrulup bekledi Şafak'ın kararını. Köyün Bahar Anası soluk soluğa yaklaşmıştı kalabalığa. Asya, Selman, Mahmut, Baki ve yeğeni sayılan Ziya'nın yanında sonlandırmıştı adımlarını. Son sözlerini duymuştu Dilo'nun. Selman, “Hepsi buysa, benim için

mahsuru yok!” dediği için keskin bakıyordu kalabalığın iki üç adım daha ön safında duran dörtlünün gözlerine. Bahar Ana, “Bu nasıl akıl!” diye yükseltti sesini, “Yaşınızın hükmü bu mu?” Öfkesiyle karşısına aldığı Selman’ı azarlarken Şafak, elindeki tabancayı yanı başında duran Hidayet’e uzatıyor ve mırıldanıyordu ona:

“Bir kalleşlik olursa bunu ya bana ulaştır ya da gereğini yap Hidayet Amca.”

Tabanca el değiştirirken Selman’ın, Mahmut’un ve Baki’nin gözleri ağacın altındaki meydanlıktaydı. Bahar Ana gür bir sesle haykırıyordu Selman’a:

“Söylesene Selman, neyin müsaadesi bu?”

Selman, “Duydun Bahar yenge. Çocuklar herkesin gözü önünde yiğitliklerini sergileyecekler. Şehirde bunun adına düello derler. İki genç birbirine meydan okumuş, kozlarını sergileyecekler az sonra. Hepsi bu,” dedi.

Bahar Ana, huzursuz ve aceleliydi Selman’a ısrar ederken:

“Durduracaksın bu saçmalığı Selman! Köyün ileri gelenlerinin yetişen nesillere kötü örnek olduğu yeter! Horoz dövüşü mü sandın ki meydana oğlunu saldın? Az sonra canın yanarsa bu sözünde durabilecek misin?”

Bu azar kızdırdı Selman’ı:

“Yenge,” diyordu ve ekliyordu, “sahte Köroğlu senin kız kardeşinin torunuysa Dilaver de rahmetli amcamın yeğeni. Taraf tutma göz göre göre. Şampiyonlar yenilince altın kemerlerini meydanlarda bırakırlar. Ziya’nın oğlu da yenilirse Köroğlu unvanını sır söyletenin altında bırakıp gidecek.”

Ziya’ya baktı Bahar Ana, bakışlarını onun gözlerine kilitledi. “Yazıklar olsun, baba olacaksın bir de!” dedi ve tükürdü suratına.

Ziya yüzünü silerken homurdandı teyzesine:

“Benim onun gibi oğlum yok. O bir bozguncu teyze. Bırak, ne hâli varsa görsün!”

“Neden? Yârân Odaları’nda senin gibi kendini bilmezlere köçek oynatmadı, içki sofraları kurdurmadı diye mi oğlum değil? Yazıklar olsun sana! Sen, onun hiçbir zaman babası olamadın ki zaten!”

Dilaver, elini kolunu sallayıp kasıntı bir gururla dolaşıyordu meydanda. Şafak, tabancasını Hidayet’e vermiş meydana yürürken dedesinin itirazlı sesi dalgalanıyordu meydanda:

“Şafak! Bu sana kurulan bir tuzak, gelme bu oyuna oğlum. Olduğun yerde dur!”

Şafak, dedesine döndü, güven verdi ona:

“Üzülme dede, sen sakince bekle,” dedi ve Dilaver’e yaklaştı. Alibey, kız kardeşi Meral ve Cano, biraz daha öne çıkarmışlardı kendilerini meraktan. Onların heyecanı herkesten farklıydı. Kalabalığın başka bir yerinde Hidayet’e daha yakın bir yerde duruyorlardı. Alibey’in ağzındaki salyalar artmıştı heyecandan.

Meral lise son sınıf talebesiydi. Selman Ağa, Dilaver Hukuk Fakültesi’ni bitirip avukatlığa hak kazanınca Meral’i oğlu Dilo’ya alacağını duyurmuştu herkese. Köyde bilmeyen kimse kalmamıştı bunu. Meral, ser veriyor sır vermiyordu bu konuda. Alibey ile zıtlaşıyor, sahte Köroğlu diyordu o da Şafak’a. Ona kızıyor mu yoksa imkânsızlaşan bir gönül kaymasından dolayı kahırlanıyor muydu Şafak, anlaşılır gibi değildi. Şafak, Dilaver’le karşı karşıya gelip durduğunda, Selman Ağa’nın sesi vuruyordu kulaklarına:

“Sahte Köroğlu, bak demedi demel! Yine de iyi düşün. İstiyorsan Őimdiden vazgeçebilirsin. Dilo, dövüş dersi almış. İstersen pestilini çıkarmadan pes et gitsin?”

Alibey yerinde duramıyor, yumruğunu sıkıyordu. Meral, abisinin heyecanını k r klemeek için mırıldandı:

“Senin sahte Köroğlu’nun iŐi çok zor bu defa.”

Alibey, öfkeyle bakıyor kardeşinin gözlerine, “Az sonra g r sen akıllım!” diyordu, “Dilo d v l nce seni ona vermem, haberin olsun. En iyi arkadaŐıma vereceğim seni, var mısın ha?”

Bu sözler, Meral’in yüzündeki ifadeyi deđiŐtirdi. Bir an ne söyleyeceğini bile düŐünemedi ve sustu. Sustu,  nk  kalabalıkta heyecan doruktaydı ve dövüş baŐlamak üzereydi. Dilaver, sır söyleten ağacının meydanlığında biriken seyircilere dönmüŐ, mertçe sesleniyordu:

“Kimse karıŐmasın. Bu meydan okuma erkekçe bitsin. Dayak yersem pes eder, sessizce giderim buradan. D v l rse herkesin duyacağı bir sesle, ‘Ben Köroğlu değilim!’ diye haykırarak ve okumaya gittiği Őehirden bir daha dönmeyecek.”

Şafak, bir an babasının gözleri ile buluştu. Babasının durduğu saf bile incitiyordu yüreğini. Hele kayıtsız kalıŐı! Dilaver’e dönüp, “BaŐlayabilirsin...” dedi ve ekledi, “Buralarda baŐınızın belasıyım. Benim derdim ne sen ne abin ne de bir başkası. Benim sevdaya dönüŐen bu m cadeleme senin aklın yetmez. Siz bozgunculuğa alıŐmıŐsınız, menfaatinize göre olmayan her Őeyi bozmak, dağıtıp talan etmek iŐiniz. Bu köyün dillere destan geçmişini kirlettiniz, manevi dünyasını yaŐanılmaz hâle getirdiniz ve ahlakını bozdunuz. Benim derdim, geçmişine saygılı bir anlayıŐla, geleceğine sevgi, barış, ahlak ve umutla bakan bir neslin yeniden filizlenip isyancı o akışa fırsat tanımaması.”

Selman ve Mahmut tayfası, Şafak'ın, benim sevdam adını verip sıraladığı cümlelere kahkahayla güldü. Dilaver umursamadı, Şafak'ı küçümser bir edayla alaylı baktı kalabalığa, umut verdi babasına. Kendinden çok emindi düelloyu başlatırken. Babasının gözlerini aradı önce ve kalabalığa haykırdı:

“Tekrar ediyorum. Dayak yesem de dövsem de hiç kimse karışmayacak! İki gencin birbirine meydan okumasıdır bu. Dayak yiyip pes ederse kimse ona bundan böyle ‘Köroğlu’ demeyecek. Dahası, bu köyden gidecek. Bir daha bu köye sokmayacağım onu!”

Selman Ağa oğlunu dinlerken böbürleniyordu. Abisi Baki, durgun ve şaşkın bakıyordu kardeşine her nedense. Kardeşini tanıyamamıştı bugüne kadar anlaşılan. Babasının Ziya'ya alaylı sözler ediyor oluşu çalınıyordu kulağına, ama vurgun yiyen bakışları Dilaver ile Şafak'ın üzerinde kilitlenmişti, çekip alamıyordu ne yapsa. Selman Ağa, Bahar Ana'yı bile hayrete düşürdü kendini kuşatan kibir ve umursamazlığın boş verişiyle. Ziya'ya sesleniyordu yine:

“Ne dersin Ziya, dövüşünler mi?”

Herkesin duyduğu bu ses, en çok da Hacı Osman'ı incitmiş ve öfkeye düşürmüştü. Ziya, boynunu eğmişti garip bir tavırla ve sadece umursamayan bir dudak büküşle cevap verdi. Yaşlı adamdan yükselen ses, sır söyleten ağacının dallarını titretiyordu. Hacı Osman, önce yanında duran Hidayet'in elindeki tabancayı almış, sonra herkesin yüreğine korku salan sözlerini haykırmıştı:

“Dövüşünler Selman! Oğlunun yüreği yeter, kalleşliğe başvuramaz dersiniz dövüşünler. Aksi bir iş yapmaya kalkışan olursa bu ihtiyar adamın parmakları tetiğe çökerken titremez ve hedefini bulur, bilesiniz!”

Kalabalık, bir an dalgalandı. Gözler, Şafak'ta aradığını bulamıyor olmanın şaşkınlığını yaşadı. Dilaver umutlandı, Şafak'ın ne yapmak istediğini anlamaya çalışırken moral buldu. Ani bir dönüş yapıp Dilaver'i arkasında bırakmış, Hidayet'in ve dedesinin bulunduğu noktaya koşuyordu Şafak. Herkes, bu bir pes ediş mi, endişesiyle donup suskun kaldı. Dilaver'in zafer işaretini yarıda kesen ve hevesini kursağına tıkayan bir hareket daha yaptı Şafak. Ceketini çıkarıp Hidayet'e uzatırken, dedesinin ve Hidayet'in duyabileceği bir sesle mırıldandı onlara:

“Dedemden sonra güven duyduğum tek dostum sendin Hidayet Amca. Ceketin cebinde bir tabanca daha var. Elini tetikten ayırma sakın. Bunlar, sonucu hazmedemeyip sözlerinde durmazlarsa ne yapacağını biliyorsun!”

Hacı Osman da duymuştu torununu. Tabancasız eliyle sırtını sıvazladı önce. Gözlerinde yaş vardı onu meydana salarken ve dilinde birkaç kelimelik söz:

“Bu yaptığımız doğru değil, biliyorum evlat. Akliselim Göksu köyüne uğrarsa bir gün, hepimiz güleriz yaptıklarımıza.”

Şafak, rakibini fazla bekletmedi. Yönünü meydana çevirdi. Sağ kolu, havada mendil gibi sallandı ve şehadet parmağı Mahmut Ağa ile Selman'ı işaret etti. Hemen peşinden, Selman ve Mahmut'un yanı başında duran babası İsyancı Ziya'yı hedef gösterdi. Şafak'ın şehadet parmağının havada işaret çizip durduğu noktada birleşti meraklı bakışlar. Öfkesi dudaklarında alevleniyor, haykırışa dönen sesi meydana yanardağ gibi patlıyor, kalplerin atışını değiştiriyordu. Mahmut Ağa'nın kızı, Baki'nin eşi Serap'ın ve kardeşi Rıfki'ya sözlü olan görümcesi Bahar'ın gözleri heyecana tutsaktı ve

dilleri suskundu. Şafak'ın gür sesi, sır meydanını titretti. Parmağı belli adresler gösterdi saydığı isimlerin üzerinde:

“Siz, Mahmut Ağa ve Selman'ın çocukları! Aslında benim sizlerle kavgam olmadı hiç. Sizler bana meydan okudunuz sürekli. Benim mücadelem yaşının hükmünü yaşamayan ve Göksu köyünün yetişenlerine kötü örnek olan şu üç bozguncuya karşı oldu.”

Parmağı havada kavisler çiziyordu sesinin tonu azametini artırırken.

“Benim meselem, Selman Ağa, Mahmut Ağa ve bana, ‘İşte bu senin babandır!’ dedikleri bozguncularla oldu. Benim sizlerle kavgam yok!” dedi köyün gençlerine. Selman'ın gözlerini parlatıyordu bu ses. Mahmut Ağa, dişlerini gıcırdatıyor ve Ziya, meydandaki oğlunun üzerine doğru yürümeye kalkıştığı anda, Selman Ağa tutuyordu kolunu. Bahar Ana'nın gözleri ise Baki'nin hareketlenen elindeydi. Önce kolunu geriyor o elin hareketini durdurmak için daha sonra ani bir hareketle tabancasını çıkaramadan elinin parmaklarını Baki'nin elinin üzerine bastırıp usulca fısıldıyordu kulağına:

“Şöyle bir etrafına bak bence. Hacı Osman'ın eli tetikte, şakası olmaz, bilirsin. Torunu için gözünü kırpmadan dünyayı ateşe verir. Niyetin meydanı kan gölüne çevirmekse diyeceğim yok.”

Selman farkına varıyor, engelleri aşamayan Baki ise tabancasının üzerinden çekiyordu elini. Bahar Ana'ya aldırış bile etmeden, babasına gergin bir asapla mırıldanıyordu:

“Dilaver bu işin üstesinden gelemez baba!”

Selman, kurnazca sözler ediyor oğlunu durdurmak için:

“İki yıl dövüş dersini boşuna almamıştır oğul. Hem dediğin gibi bile olsa ‘Dağdakilerle sözleştim,’ demedin mi

sen? Maşa dururken elini neden ateşe sokasın? Taşkınlık etme ve sonucu bekle.”

Dilaver usanmıştı beklemekten. Karşısında duran rakibine bakıp hırçınlaştı:

“Haydi, başlat ki bitsin artık şu iş sahte Köroğlu!”

Alibey, Meral ve Cano yan yana duruyorlardı. Dilaver’in annesi, kız kardeşi Gülşah, Baki’nin eşi Serap solukları birbirine yetişmeyecek kadar heyecan içindelerdi. Nihayet kavga, Dilaver’in nara atıp havada savruluşuyla başladı. Bir uçuş ki köy böylesini ne görmüş ne de böylesine şahit olmuştu. Şafak, Dilaver’in insanı büyüleyen uçan tekmesinden kıvrak bir hareketle kurtardı kendini. Önce umursamadığı rakibini o da önemsiyor ve karşısında daha bir dikkatli durmak için dikkatini topluyordu. Şafak, daha saldırıya geçmeden savunmaya aldı kendini.

Meral’in gözleri gülüyordu Alibey’e bakarken, alkışları yükseliyordu. Baki umutlanıyor, babası Selman’ın göğsü kabarıyordu oğlunu seyrederken. Bu başlangıç, Bahar Ana’nın, Hacı Osman’ın hatta Alibey’in çehresine umutsuzluk tohumları ekiyordu aniden. Dilaver’in yeniden kanatlanıp rakibine saldırması, gözlerdeki alevleri şimşekleştiriyordu.

Bir anda meydanda, aynı noktada donup kaldı bakışlar. Manzara bekleneni değil, çok farklı bir görüntü bıraktı toprağın üzerinde. Kalabalık şaşkıncı. Kanatlanan ayaklar, Şafak’ın kafasını hedef aldı, ancak Şafak, çevik bir hareketle kendine doğru gelen tekmeyi iki elinin arasında sıkıştırıp Dilaver’i geri itti. Dilaver, hayatının belki de en büyük acılarını yaşıyordu düşüp kaldığı zeminde. Önce bir toz bulutu kalktı toprağın üzerinden. Toz bulutu az sonra çekilince her şey gün gibi açığa vurdu kendini bütün azametiyle. Dilaver, kötü savrulmuştu güçlü ellerin itişiyile. Kalkamıyordu düş-

tüğü yerden. Şafak, gururuna yedirememiştii yerde kıvranan delikanlıya ikinci darbeyi indirmeyi. Üzerinden binicisini atan at gibi başucunda bekliyordu Dilaver'in. Gözleri, elini yeniden tabancasının üzerine koyan Baki'nin üzerindeydi. Bu defa Mahmut Ağa durduruyordu Baki'yi:

“Onu yerine koy! Söz verildi. Oyun kuralına göre oynanmalı,” diyor ve ekliyordu, “Bunun sonrası da var, akıllı ol!”

Dilo'nun annesi Fadime'nin feryadı duyuldu. Selman, eşinin kolunu tuttu ve kızdı ona:

“Dur hele, Dilaver üstesinden gelecek bu kavganın!”

Fadime durdu. Şafak, Dilaver'in başucunda beklerken hareketsizdi. Alibey'in coşkulu sesi kızdırıyordu ağaları ve Meral'i.

“Yaşasın! Köroğlu dövdü! Köroğlu dövdü!”

Meral, alkışı kesmesi için öfkeyle çimdikledi abisinin kolunu ve Dilaver, güçlkle oturup sağ kolunu dizlerinin üzerine alırken, ağlamaklı bir sesle ulaştı babasına:

“Baba kolum kırıldı!”

Herkes hareketsiz ve gergindi. Meraklıların kalbi daha bir ölümcül atıyordu şimdi. Baki, tam da bu atmosferin içinde beklenmedik bir şekilde düşüyordu gözlerin odağına. Önce meydanı yırtarcasına haykırdı. Tabancasını babasına teslim edip ceketini hırsıyla soyunup savurdu eşinin ayaklarının dibine. Meydana alevli sözlerle yürüdü kimseye sormadan.

“Bu kavga bitmedi sahte Köroğlu!” diyordu Şafak'a doğru yürürken. “Geliyorum, bekle orada. Şans bu defa sana gülmeyecek!”

Kalabalıktan yükselen anlamsız fısıltılar gökyüzüne yükseliyordu. Hacı Osman'ın öfkesi dolduruyordu meydanı: